

Poština plačana v gotovini.

35

SLOVENSKI
ČEBELAR

Glasilo Čebelarskega
društva za Slovenijo

Štev. 11
1932

Članarina (naročnina) znaša letno 40 Din (18 Lir, 5'50 šillingov).

Vsebina:

Starosta slovenskih čebelarjev	161	Opazovalne postaje	171
Čebelarstvo v kranjskem okraju	162	Društvene vesti	172
Med srbskimi čebelarji v Užicu	166	† Stjepan Fidler	173
Škodljivost arzena za čebelarje	167	Vesti iz podružnic	174
Kako ogrebam roje	168	Drobiž	175
Dravsko polje	170		

NOVOST ZA ČEBELARJE!

**Znižane
cene!**

Knjigo Antona Žnidarsiča: »NAŠA KOŠNICA« v srbohrvaščini pošljemo vsakemu čebelarju brezplačno na ogled. Če mu knjiga ne ugaja, nam jo mora tekom 8 dni vrniti, sicer zapade v plačilo.

Cena vezani knjigi Din 30,—, broširani Din 25,— fco.

Konzorcij »Detajlista«, Ljubljana, poštni predal 37.

Edini slovenski zavod brez tujega kapitala je

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA V LJUBLJANI

v lastni palači ob Miklošičevi in Masarykovi cesti

Sprejema v zavarovanje:

1. Proti požaru:
 - a) raznovrstne izdelane stavbe, kakor tudi stavbe med časom gradbe;
 - b) vse premično blago, mobilije, zvonove in enako;
 - c) poljske pridelke, žito in krmo.
2. Zvonove proti razpoki in prelomu, in steklo proti ubitju.
3. Sprejema v življenjskem oddelku zavarovanje na doživetje in smrt, otroške dote, dalje rentna in ljudska zavarovanja v vseh kombinacijah.
4. Zavarovanje proti vlom.
5. Posmrtninsko zavarovanje Karitas.

Zastopniki v vseh mestih in farah.

Mali oglasi za med, vosek in čebele.

(Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov. Ponudba sme obsegati samo naslov, predmet in ceno. Brezplačna je samo prva ponudba.)

Prodam med od sadnega drevja po primerni ceni. Pišite na naslov

Milenko Popović, Loka p. Fram.

Podružnice, ki so skupno naročile sladkor za jesensko pitanje čebel, naj takoj sporoče imena in kraj naročnikov, ker moramo voditi seznam vseh, ki so prejeli sladkor.

Društvo nujno potrebuje denar za poravnavo računov.

Pošljite zato članarino!

Zaloga sladkorja je pošla. Sladkor bomo zopet naročili meseca februarja.

Čebelarji! Kupujte stare letnike Slov. Čebelarja!

GLASILO ČEBELARSKEGA DRUŠTVA ZA SLOVENIJO V LJUBLJANI
 UREJUJE AVGUST BUKOVEC, LJUBLJANA, GRUBERJEVO NABREŽJE ŠTEV. 14

Sklep za uredništvo 20. dne vsakega meseca. Pisma in denar v društvenih zadevah je naslavljati na „Čebelarsko društvo za Slovenijo v Ljubljani“. Naslov za blagovne pošiljke (vosek), naročila na čebelarske potrebščine: Društvena Čebelarna v Ljubljani, Vošnjakova ulica 4.

V Ljubljani, dne 1. novembra 1932. / Številka 11.

Letnik XXXV.

Starosta slovenskih čebelarjev.

V lepi planinski vasi Solčavi pri Gornjem gradu je dom najstarejšega slovenskega čebelarja gospoda Antona Herléta. Tam je bil rojen dne 10. januarja 1845. Njegov rod se je tja preselil pred 100 leti iz Trboj pri Smledniku.

L. 1876. je naš Herle prevzel po svojem očetu gostilno »pri Vitežiču«, ki je kmalu zaslovela zaradi skrbne postrežbe in dobre kapljice. Tam je bilo zbirališče vseh planincev, ki so prihajali gledat krasoto Savinjskih planin. Herle, ki je poznal vsak kamen tega koščka naše zemlje, je bil vsem turistom dober svetovalec, prijatelj in vodnik. Njegovo ime je kmalu zaslovelo med planinci.

Gospod Herle je vzor podjetnega slovenskega kmetovalca. Vse svoje življenje je posvetil delu in napredku in ni poznal nobenega počitka. Gledal je vedno v bodočnost, nikoli nazaj. Sadovi njegovega truda so se pokazali. Njegov dom v Solčavi je eden izmed najlepših in najtrdnjših. Na obsežnem posestvu gospodarijo že njegovi vnuki, toda ded še vedno ne mi-

ruje. Čeprav je že blizu 90 let, najde vedno kaj opravka, če ne doma, pa pri Piskernikovem planinskem zavetišču, ki ga oskrbuje njegov sin Forta. Od nekdanj se je brigal za razvoj slovenske turisticke in za povzdigo tujskega prometa. Neumorno je podpiral Savinjsko podružnico SPD. Med vojno je eno leto sam oskrboval Frischaufov dom. Kako velike so Herletove zasluge za planinstvo, dokazuje najbolj dejstvo, da ga smatrajo vsi planinci za steber Slov. planinskega društva v Solčavi.

Član Čebelarskega društva je od vsega početka. Zna pa tudi spretno sukati pero in je bil pred leti stalen sotrudnik »Slov. Čeb.« in ga zakladal s prav jedrnatimi članki. Življenje čebel ga je že od mladosti nenavadno zanimalo in ne more biti brez njih niti sedaj, ko se mu z vso silo obeša deveti križ na še vedno trdne rame. Zaradi čebel je prehodil lep kos slovenske zemlje. Čim je bral, da bo kje kak čebelarski tečaj, ga je vzdignilo in mahnil jo je kar peš n. pr. na dvodnevni tečaj v Il.

Bistrico ali na tečaj v Šmartnem pri Kranju. Malenkost mu je bila hoja na Sv. Višarje iz daljne Solčave.

Herle je pa bil tudi dober oče. To ne sme ostati neomenjeno. Svoje otroke je skrbno vzgojil. Žal, da mu je letos smrt pobrala sina drja. Vladimirja, ki je bil gimnazijski profesor v Kranju.

Čebelarji še vedno po malem. Pred nekoliko leti mu je griza pobrala vse panje. Za čebelami je zelo žaloval in govoril, da je njih smrt slabo znamenje, ki ga opominja, da bo moral iti za njimi. Toda prišla je pomlad in zopet so se znašle v čebelnjaku in naš tovariš Herle se je zaradi njih kar pomladil.

Še vedno čvrst in podjeten kaj rad prihaja v Ljubljano k svojemu prijatelju Rojini, da pokramljata o zlatih starih časih. Leto za leto prihaja na velesejem, kjer razstavlja svoj mojstrsko skuhan vosek. Takrat obiše tudi Društveno čebelarno, da vidi, kaj je novega in kako napredujemo.

Mnogo bi bilo še treba povedati o tem zlatem človeku, kakor ga je nedavno imenoval odličen čebelar, pa Herle tega ne sliši rad. Ne bo nam pa zameril, ako mu želimo v imenu vseh slovenskih čebelarjev, da bi še lepo vrsto let v zdravju užival krasoto domače zemlje, ki mu je tako zelo pri srcu.

Čebelarstvo v kranjskem okraju.

Fr. D. Jug — Brezje.

IV. Škofjeloško in Šmartinsko okrožje.

(Dalje.)

akih 10 km južno-vzhodno od Kranja ob robu obširnega Sorškega polja v vznožju Blegoša (1563 m) in njegovega pogorja leži starodavno mesto Škofja Loka. Tik mesta teče poljanska Sora, ki se vije po lepi ravnini tja do Medvod, kjer se steka v Savo.

Zgodovina Škofje Loke je zelo stara. Leta 973 je cesar Oton II. podelil to mesto brižinskim škofom. To posest so obdržali do francoske okupacije leta 1810. Odtod je dobilo mesto svoje ime. Škofja Loka je bila, preden je po naših krajih tekla železnica, važno trgovsko križišče, ker so šle tod mimo ceste na Goriško in Koroško. Meščani so se bavili z železnim obrtom, škofjeloška okolica pa že od nekdaj s kmetijstvom. V XII. stoletju je bilo tu že zelo razvito čebelarstvo, to dokazuje dejstvo, da so morali ondotni kmetje dajati graščakom za davek tudi med in vosek.

Dandanes se pa Ločani preživljajo večinoma s trgovino, industrijo in s tujskim

prometom. V mestu so župnija sv. Jakoba, sodišče, davčni urad, samostan čč. oo. kapucinov in graščina, ki je bila nekdaj last brižinskih škofov, sedaj pa last uršulink, ki imajo v njej svojo notranjo in vnanjo dekleško šolo.

V najbližji okolici Škofje Loke ob cesti pred vhodom v Selško dolino leži župnija in občina Stara Loka. Ta župnija je menda ena najstarejših na bivšem Kranjskem. Občina je zelo obširna. V njo namreč spadajo tri župnije: Stara Loka, Reteče ob Sori in Zabnica na Sorškem polju. V to občino spada tudi znana božjepotna cerkev Crngrob. Okolica ima več večjih in manjših vasi, med temi Virmaše in Dolfarje, ki slove zaradi drevesničarstva.

V nasprotni (vzhodni) smeri pred izlivom Poljanščice v Soro je pa občina Zminec, ki obsega vso bližnjo škofjeloško pogorje na desnem in levem bregu Poljanščice. Najvišje točke te občine so: Otočec (1021 m), Osolnik in Sv. Ožbalt. Prebivalstvo se preživlja izključno z živinorejo in kmetijstvom. Občina spada k mestni župniji Škofja Loka.

Na desnem bregu Sore med Retečami in Medvodami, je še mala občina Sora, ki jo štejemo še k škofjeloškemu okrožju. Obsega vasi Sora, Goršče, Draga, Pungart in Dol.

Na levem bregu Sore se pa prične znano Sorško polje, ki se razteza ob državni železnici in cesti mimo škofjeloškega kolodvora do Žabnice in Bitenj. Tu pridemo v drugo območje našega opisa t. j. v Šmartinsko okrožje.

Župnija Šmartno spada pod občino Stražišče, ki je bolj delavska občina. Nekdaj so se tu pečali s sitarstvom in s prejo žime, dandanes pa delajo večinoma v tekstilnih tovarnah. Vendar je med občani še dobra tretjina kmetovalcev, ki imajo svoja posestva na Zgor. in Spod.

Bitnjem, deloma pa še na Sorškem polju, deloma pa tudi v vznožju Šmarjetne in Šentjoške gore, ki spadata k Šmartenski župniji.

Občina Št. Jošt ima sedež v Besnici, kjer je tudi župnija Besnica. Občino omejujeta na eni strani Sava in radovljiski okraj (Ovšiče — Kropa) na drugi strani pa selška občina.

Št. Jošt (760 m) je najrazglednejša točka savske doline, in je vsakemu dostopna, ako je količkaj pri zdravju. Na gori stoji starodavna cerkev. Božja pot je v letnem času zelo obiskovana.

Celo Škofjeloško in Šmartensko okrožje ima okrog 160 km² površine. Količko je posameznih kultur, kaže sledeča razpredelnica:

Občine	Njive	Travniki	Pašniki	Sadovnjaki	Vrtovi	Gozdovi	Nerodovitna zemlja	Skupaj ha
Škofja Loka	62	82	14	21*	6	360	45	590
Stara Loka	1394	698	300	226	12	1647	175	4452
Zminec	316	476	1040	70	6	3640	184	5732
Sora	143	91	25	10	2	551	63	885
Stražišče	554	295	93	46	12	890	83	1973
Sv. Jošt	234	278	182	19	1	1570	68	2352
Skupaj	2703	1920	1654	392	39	8658	618	15984

Čebelarstvo. Tudi v tem okrožju zavzemajo nadpolovico površine gozdovi. Ker je pa malo visokih gora in so gozdovi po večini čebelam dostopni, moramo tudi del gozdov smatrati za pašno polje. Potem lahko računamo na 100 km² pašnega polja.

Obe okrožji sta na desnem savskem bregu in se raztezata od Ovšič pri Podnartu do blizu Medvod. Njihova razdalja znaša 27 km.

V škofjeloški okolici ni kaj prida podnebje za čebelarstvo. Zavetnih leg je malo, okolica je preveč izpostavljena severnim vetrovom, ki brijejo čez Karavanke v odprto dolino, posebno na Sorško polje. Pomladanske paše je malo in še ta ni izdatna. Največ dobijo čebele na borovnici, ki je je v obeh okoliških bregovih zelo veliko. Travniška paša je običajno dobra, a pride do veljave le po bregovih in više ležečih

travniških in pašniških, kajti na Sorškem polju pokose travnike, še preden se cvetlice razcveto. Nekaj dobe čebele tudi na lipi in domačem kostanju, a to drevje zelo naglo izsekavajo in les izvažajo. Pač pa nudita čebelam že v drugi polovici julija otava in razna detelja vsaj toliko bere, da imajo živeža do ajdove paše.

Ako pogledamo še posamezne občine, dobimo tele razlike. Mestna občina Škofja Loka ima precej divjega kostanja, Zminec pa veliko domačega kostanja in gozdov. Občina Sora je v vsem poslednji podobna.

Jesensko pašo nudi vsemu okolišu Sorško polje, na katerem sejejo mnogo ajde, posebno okrog Stare Loke in Žabnice, vendar ne več toliko kot nekdanj, to pa zaradi tega, ker sedaj sejejo manj žita in zato tudi manj ajde in še te največ sive, ki ni tako izdatna za čebelno pašo kot črna.

V ajdovo pašo na Sorško polje dovažajo čebelarji čebele tudi od drugod. Naval na ajdo je kako leto zelo velik, uspeh pa večkrat slab, tako da že nekateri domači čebelarji vozijo čebele drugam v ajdovo pašo. L. 1931 je bilo pripeljanih v škofjeloško okolico iz Ljubljane, Medvod, Gorenje vasi, Žirov, Selc, Lesec in Bohinja skupno 585 panjev, med temi je bilo 136 A.-Ž. panjev.

Dovoz panjev v ajdovo pašo v škofjeloško okolico l. 1931	A. Ž.	Dругih	Skupaj
Iz Gorenje vasi	30		30
„ Žirov	20		20
„ Lesec	3	10	13
„ Ljubljane	7		7
„ Bohinja	25	300	325
„ Selc	45	86	131
„ Medvod	4	38	42
„ Šmartna	2	15	17
Skupaj	136	449	585

K boljšim legam za čebelarstvo pa lahko prištevamo šmartenski okoliš. Posebno na južnovzhodni in južozapadnih bregovih Št. Jošta je nekaj zavetnih leg, ki nudijo čebelam dobro pomladansko pašo. Tudi

letna paša je tukaj izdatnejša, ker travnike bolj pozno kosijo.

Dobro podnebje za čebelarstvo je tudi občina Št. Jošt t. j. Zgor. in Spod. Besnica ter ob znožju Šentjošta in Šmarjetne gore ležečih vasicah. Ta dolina leži namreč ob Sori, v zavetju od nasprotne strani stoječe Križne gore in Storžiča, ki odbijata mrzle severne vetrove. V tem delu je dobra pomladanska in letna paša, pa tudi smreka in gozdovi nudijo nekaj bere. Gora je do vrha obraščena, tako da se paša v letni dobi polagoma pomika iz doline vedno više v gorske bregove. Tudi jesenska paša je doma, ker sejejo v dolini toliko ajde, da za domače čebele zadostuje.

Medu se v obeh okrožjih pridela največ cvetličnega, ob ugodnih čebelnih letinah tudi nekaj gozdnega in ajdovca. Točil za med je v celem Škofjeloškem in Šmartenskem okrožju 18 in 7 stiskalnic za vosek; nekaj je že tudi novejših čistilnikov za med. Natančnejši razvoj čebelarstva v posameznih občinah je pa razviden iz pričujoče razpredelnice.

Višina nad morjem	Občine	Prebivalcev	Čebelarjev	Kranjčev	A.-Ž. panjev	Panjev drugih sestavov	Skupaj panjev	Štev. panjev na 100 prebivalcev	km ² pašnega polja	Število panjev na km ²
349	Škofja Loka	2400	5	—	110	15	125	5.20	4	31.25
362	Stara Loka	4108	29	90	220	170	480	11.68	25	19.20
378	Zminec	860	17	115	30	10	155	15.69	30	5.16
370	Sora	512	8	18	67	17	102	19.92	6	17.0
395	Stražišče	2724	17	41	97	94	232	8.51	15	15.46
845	Sv. Jošt	730	20	76	65	44	185	25.34	20	9.25
—	Skupaj	11334	96	340	589	350	1279	8.86	100	12.79

Kronika. Dasi v Škofjeloškem okolišu ni najboljše podnebje za čebele, je vendar čebelarstvo dobro razvito in zelo napredno. Isto velja tudi za Šmartinsko območje. Statistika izkazuje za to ozemlje 70% panjev s premičnim delom, med temi 45% A.-Ž. panjev. Priznati moramo, da je ta okoliš najnaprednejši na Gorenjskem. To je tudi razumljivo, kajti v njem se je pričelo razvijati napredno čebelarstvo prej nego kjerkoli v Sloveniji. Okoliš ima

mного zaslužnih in uzornih čebelarskih strokovnjakov. Starosta vseh naprednih čebelarjev je Jernej Logonder v Pevmi pri Škofji Loki. Čebelarji že od leta 1883 s premičnim delom. Ima svoje vrste panje. Nekdaj jih je imel 70—80, danes seveda ne več toliko ker se bliža že 8 križ, a je še vedno čvrst in bistrega spomina. Pri njegovem čebelarstvu so zrasli novi čebelarji, ki so mu hvaležni za kažipot k napredku.

L. 1905. se je ustanovila čebelarstva podružnica za občine Škofjo Loko, Staro Loko in Zminec. Prva leta je bila podružnica bolj skromna, a pod predsedstvom g. dekana Mraka se je pričela živahno razvijati. Podružnica je naročila več A.-Ž. panjev od Antona Žnidaršiča iz Ilirske Bistrice in jih je razdelila med člane za polovično ceno. S tem je podružnica pripomogla, da se je A.-Ž. panj hitro širil po Škofjeloškem okolišu.

G. dekan Matija Mrak v Stari Loki čebelarji z A.-Ž. panji že od l. 1911 z najboljšim uspehom. Veliko je tudi s svojimi praktičnimi nasveti pripomogel da se je napredno čebelarstvo v okolišu med čebelarji že pred vojno začelo vzorno razvijati.

Po vojni so pa nastopili zopet novi moške. Delo v podružnici je poživil g. Jože Okorn. Imel je mnogo predavanj pri občinskih zborih in pri zasebnih čebelnjakih, prirejal je tečaje tudi pri lastnem čebelnjaku v Pungartu. Zavzemal se je še posebno za čebelarjenje v A.-Ž. panjih. V sedanjem času pa vodijo podružnico drugi tudi zelo agilni čebelarji, pod predsedstvom g. Zontarja in tajnika g. Vidmarja. Oba sta tudi sotrudnika »Slov. Čebelarja«. Izpod njunih peres je prinesel Čebelar že mnogo dobrih člankov.

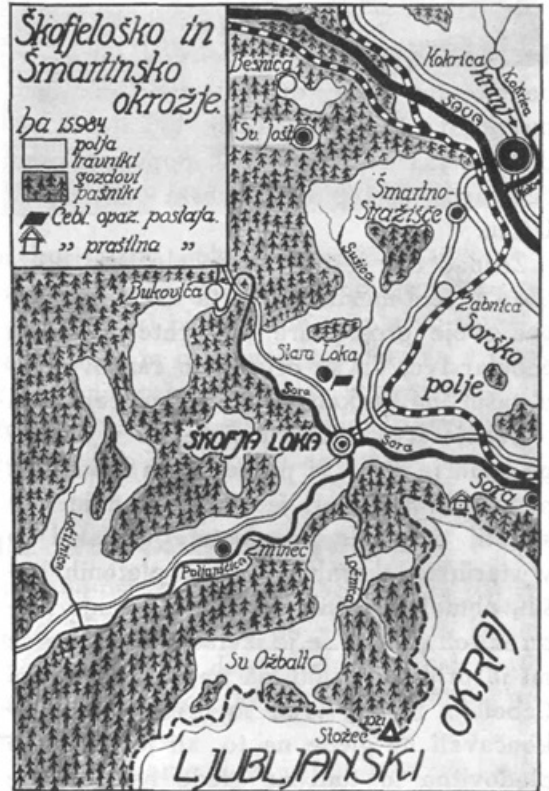
Škofjeloški okoliš ima tudi čebelarstvo opazovalno postajo v Virmašah, ki je bila ustanovljena l. 1921. Vodil jo je do l. 1930 upokojeni dekan Hönigman, ki je bil tudi dober čebelar.

Posebnost za ta okoliš in sploh za celo banovino je pa prašilna postaja in vzrejalnica za matice, ki jo ima g. Jože Okorn v Pungartu na meji sorške in škofjeloške občine. Svoje čistokrvne mlade matice razpošilja na vse strani, posebno v južni del naše države in tudi v inozemstvo.

Trgovina z živimi čebelami se oživlja. Znani Valentin Noč v Škofji Loki ima

zveze že z vsemi deli sveta, kamor razpošilja, v kolikor razmere dopuščajo, plemenjake, roje in matice.

Da ne pozabim še Šmartinskega okrožja, naj omenim, da se tudi v tem okolišu razvija napredno čebelarstvo že od začetka tega stoletja. K temu je veliko pripomogel nam vsem v dobrem spominu ostali g. Ro-

jina, bivši urednik »Slov. Čebelarja«, ki je služboval kot nadučitelj celih 20 let v Šmartnem pri Kranju.

Pred vojno je bila v teh okrožjih živahna kupčija z živimi čebelami. Največ jih je kupilo Ambrožičevo čebelarstvo podjetje, pa tudi Strgar iz Bohinja. Poročevalci omenjajo, da je v teh časih šlo s kranjski vred v tujino tudi mnogo krasno poslikanih končnic, to pa zaradi brezbriznosti in nezavednosti nekaterih čebelarjev. Škoda jih je!

Ali ste že plačali članarino?

Ako ne, pošljite jo takoj.

Med srbskimi čebelarji v Užicu.

Janko Ravnik — Užice.

jubezen do naše čebelice, katero mi je že v otroških letih vcepil globoko v srce moj oče, sedaj 82letni starček, trda slovenska grča, ki še danes verno čuva svoje čebelice tam v tužnem Korotanu, mi daje duška, da tudi v prilikah, v katerih sedaj živim, zasučem pero in popišem, kako čebelarijo naši bratski srbski čebelarji v Užicu.

Že nad dve leti živim po službeni dolžnosti v tem mestu in ves ta čas posvečam vse svoje proste ure po pretežni večini čebelarstvu, da se družim in razgovarjam o naših ljubljenkah s tukajšnjimi čebelarji.

Čebelarstvo v Užicu, posebno v okolici po selih je sicer že precej stara kmetijska panoga, a na žalost je bila do zadnjih desetletij tudi zelo preprosta. Čebelarili so v starih »vrškarah«, to je v pletenih koših, obmetanih z ilovico. Odvzemanje medu iz teh panjev se je izvrševalo, kakor se mi je pripovedovalo, na najkrutejši način. Čebele z matico vred so brezobzirno pokončavali ne glede na to, ali je mlada in plodovitna in tudi ne glede na posebne vrline panja. Popolnoma izpremenjen in izboljšan pa je sedanji način čebelarjenja.

Tukajšnji čebelarji, večinoma mlajši ljudje, so se z resno voljo in ukaželjnostjo priprijeli naprednejšega čebelarstva in žanjejo sedaj po težko prestanih izkušnjah kot samouki za svoj trud prav lepe uspehe. Panj, v katerem v tem kraju s kontinentalnim podnebjem najuspešneje čebelarijo, je sestava Dadanblatt. Pridržali pa so si vsi čebelarji kakor pri nas kranjičče stare »vrškare«, od katerih dobivajo zelo lepe in po njih dosedanjih ugotovitvah najboljše roje. Rojenje se normalno začne začetkom maja meseca, izredno pa se tudi tu dogodi kakor v naših krajih, da dobi ta ali oni čebelar prav zgoden roj.

Prva spomladanska paša je na vrbah, leskah, katerih je tu dovolj, potem postopoma začne cvesti sadje — češnje, češplje in slive — in končno ostalo sadje. Ta paša traja vse do glavne paše. Glavna paša je travniška, ki se počne v maju mesecu in traja do sredine junija meseca, ko zapoje po livadah kosa. Kakor so mi pripovedovali bratje Ostojići, ki so kot samouki pričeli čebelariti leta 1926 in ki so z izrednim zanimanjem in ljubavjo do čebelic v kratki dobi 6 let zelo lepo razvili svoje čebelarstvo, kakor se to deloma vidi na sliki, so natočili leta 1929 od 10 panjev Dadanblattovcev 900 kg čistega cvetličnega medu, torej v dobi poldrugega meseca od panja 90 kg. To je bila, odkar se Ostojići bavijo s čebelarstvom, najboljša letina. V minulem letu so natočili isto količino od 35 panjev, torej na panj »samo« 26 kg. Najslabše pa je bilo leto 1926, ko so s čebelarenjem začeli. Paša je takrat zaradi slabega vremena popolnoma odpovedala tako, da so za zasilno krmljenje porabili za 4 panje 68 kg sladkorja, in že so bili odločeni, da čebelarstvo opuste. Prihodnje leto pa se je obrnilo na boljše, ojuočili so se ponovno in v lepi bratski slogi so od leta do leta napredovali tako, da imajo sedaj 74 dobrih plemenjakov Dadanblattovcev in 9 »vrškar«, skratka lepo urejeno čebelarstvo z vsem potrebnim orodjem (točilo, stiskalnice za satnice i. dr.).

Ves svoj pridelek prodajo deloma v mestu, večje količine pa razpošiljajo v razne kraje. Med prodajajo sedaj po 15 Din kg.

Omeniti moram še, da čebele tukaj prav dobro prezimujejo kljub temu, da nastopi katerikrat zelo ostra zima, kakor je bila na pr. pretekla, ko so imeli do 25° mraza.

Glede kraja samega, kjer je posestvo bratov Ostojičev, moram pripomniti, da ima zelo lepo lego. Hribovje ga varuje proti severnim in deloma tudi proti zapadnim vetrovom popolnoma. S posebnim poudarkom pa moram omeniti še to,

da so bratje Ostojići začeli skrbeti tudi za izboljševanje paše. Na svoj račun nabavijo vsako leto precejšnjo količino ajdovega semena, ki ga potem brezplačno delijo okoliškim kmetom, da ga sejejo. Ajda v teh krajih zelo dobro uspeva in kar je za čebelarja najpoglavitejša, si je ustvaril za svoje čebele novi vir dobrega medu.

Bavijo se pa tudi s prevozom čebel v pašo. Ko prestane koncem junija meseca glavna (travniška) paša, natovorijo panje (po 12) na voz in hajdi z njimi v pašo v 10 kilometrov oddaljeno selo Kadinjača, v smeri proti Bosni, ker je tam svet zelo hribovit in zaradi tega travniška paša toliko pozneje.

Svoje krajevne čebelarske organizacije do sedaj še nimajo, akoravno je čebelarjev toliko, da bi čebelarsko društvo prav lahko ustanovili. Poskušali so leta 1929 ustanoviti »Pčelarsko zadrugo«, pa na žalost je niso, ker je pri razgovorih že kar s konkretnim predlogom nastopil neki sta-

rejši samogoltni čebelar, da bo on prevzel vse glavne funkcije zadruge. Zaradi tega sebičneža se je ustanovitev »Pčelarske zadruge« razbila. Ostali čebelarji, s katerimi sem imel prilike razgovarjati se o potrebi

in koristnosti čebelarske organizacije, so zelo idealni in bi želeli, da bi se taka organizacija, ki bi delovala v splošno korist, za prospeh in napredek čebelarstva v tem kraju, čimprej ustanovila. Izrazili so tudi željo po zvezi s slovenskimi naprednimi čebelarji in njih organizacijami.

Škodljivost arzena za čebelarje.

Pavel Gorkič v Ilirski Bistrici.

od tem naslovom je g. urednik v 1. št. »Slov. Čebelarja« l. 1929 izrazil bojazen, da utegne priti čas, ko bo arzen dušil naše ljubljenske ter bomo brez moči proti temu.

Ta njegova bojazen se žalibog uresničuje ter se leto za letom stalno povečuje. Hvala Bogu, da je tudi proti temu vsaj deloma odpomoči, ako bo le nekaj razumnosti med sadjarji, drugače bodo morale čebelarske organizacije zakonitim potom nastopiti, v brambo našega čebelarstva.

Koliko uporabljajo arzenske preparate sadjarji v Sloveniji, oziroma v Jugoslaviji, mi ni znano. Pri nas se je njih uporaba jako razširila, posebno po Goriških brdih, kjer je že bilo mnogo panjev uničenih po arzenu, manjša pa tudi po Goriški okolici in v Vipavski dolini. Da se škropljenje z

arzenom širi najbolj po vinorodnih krajih je vzrok iskati v dejstvu, da ima vsak kmet trtno škropilnico, ki jo uporablja tudi pri sadjarstvu.

Uporaba arzena se je razširila po Italiji tako, da se je s to zadevo moral baviti drugi mednarodni čebelarski kongres, ki je zboroval v Bresciji od 19. do 23. marca t. l. Na tem kongresu je bila sprejeta resolucija, v kateri se zveza italijanskih čebelarjev obrača do vseh kmetijskih uradov in listov, posebno pa do tvrdk, ki se pečajo s prodajo arzenskih preparatov in jih prosi, naj priporočajo uporabo arzena šele potem, ko odpadejo cvetni lističi.

Po podatkih, ki jih imam pri rokah, je bilo v pokrajini Ravenna l. 1929 uničenih 202 panja od 570. Čebelarji so mnenja, da ako ne bo pomoči, bo v nekolikih letih čebel konec. O enaki škodi se sliši tudi iz drugih pokrajin.

Izprva so sadjarji splošno mislili, da se dosežejo najboljši uspehi, ako drevje škrope, ko je v najbujnejšem cvetju. Tako piše Just Ušaj v »Kmečkem branju«, str. 93.: »Škropljenje sadnega drevja s svinčnim arzenatom nekaj dni pred cvetenjem in za časa cvetenja.« Knjiža je precej razširjena ter so se kmetje precej po njej ravnali v lastno škodo in v škodo čebelarstva.

Bolj pravilno piše inž. Rustija v svoji knjigi »Sadjarstvo«, str. 88.: »Ko drevesa odcvetejo, poškropimo predvsem hruške in jabolane s svinčnim arzenatom. Pri poznih vrstah, to je takih, ki zorijo po sredi avgusta, lahko ponovimo škropljenje sredi julija.«

Proti škropljenju med cvetenjem sadnega drevja so se izrazili mnogi strokovnjaki, med njimi ravnatelj Kr. Italijanskega rastlinskega zavoda v Veroni, prof. Malenotti, ki pravi, da nikdar ne smemo rabiti arzenata, ko so drevesa v cvetju. Tekočina zmoči prašnike. To zadržuje, oziroma preprečuje oplodbo cveta. Za nas bi pač bila najbolj merodajna beseda našega najboljšega strokovnjaka g. Humeka.

Po mnenju mnogih italijanskih čebelarjev se je izkazala kot neškodljiva za če-

bele mešanica 1% svinčenega arzenata, 1% tobačnega izvlečka ter 1% izvlečka iz quassije. Sadje je bilo potem zdravo, listje in cvetovi nepoškodovani, umrljivosti čebel nobene.

V Franciji so n. pr. že leta 1916 izdali odlok o uporabi arzenskih preparatov. Škropiti z njimi je dovoljeno samo jabolka hruške in češplje. Uporaba teh preparatov je prepovedana med cvetenjem. Škropiti se sme takoj po odpadu cvetnih lističev. V nekaterih ameriških državah se zadovoljujejo s tem, da povedo sadjarjem kdaj je potrebna uporaba teh preparatov. To ugotove sadjarski strokovnjaki. V državi Utah je tudi po zakonu prepovedana uporaba arzena za časa cvetenja sadnega drevja.

Naša dolžnost je, da poučimo sadjarje, da dosežejo, ako rabijo arzenske preparate takoj po odpadu cvetnih lističev, boljše uspehe nego pri škropljenju med cvetenjem. Povejmo tem, kako tesno je zvezano sadjarstvo s čebelarstvom. Čebela dobi na cvetju nektar in obnožino, sadni cvetovi pa imajo v čebeli najskrbnejšega oplojevalca. Z dobro voljo se bo dala stvar urediti.

Kako ogrebam roje.

Iv. Jurančič.

čebelarje lahko delimo nekako v tri vrste: v materialiste,* idealiste in znanstvenike. Prvih, ki čebelarijo v glavnem zaradi koristi, je seveda največ. Drugi imajo čebele le za zabavo in iz veselja do stvari, tretji pa zlasti za znanstvene namene. Vsi ti trije smotri pa se dado združiti tudi v eni osebi, v enem obratu. Vsak čebelar pa ima svoje »muhe«, svoje nazore in posebnosti. Tudi v vsakem kraju so glede čebelarstva drugačne navade ali običaji, ki so bolj ali manj

* Ta vrsta se je deloma v novejšem času »izrodila« v ogabno grabežljivo, pohlepno plat.

že od davnih časov prikrojeni krajevnim razmeram. »Sl. Č.« je v letošnji 4. številki prinesel opis ogrebanja in oskrbovanja rojev, bom pa še jaz povedal, kaj so roji mene v teku let naučili.

Najlažje ogrebanje je, ako ravno zapazim začetek rojenja, ker takrat počakam pri žrelu, da vjamem matico na bradikar z roko ali pa poveznem nanjo kozarec ter ga pomaknem z matico vred na kos lepenke. Na ta način vjeto matico v čebelnjaku (kjer mi ne more uiti) predenem v matičnico in jo pritrdim v panj za ogrebanje. Tega prenesem med roječe čebele, ki se same zberejo v njem. Pri nas rabimo za ogrebanje splošno tenke slamnate koše,

ki so jako praktični in priročni. Lahki so in znotraj raskavi, da se čebele laže trdno prijemljejo kakor na gladkih stenah lesenega panja.

Vsakokrat pa se nam ne ponudi tako srečna prilika, da bi matico lahko na bradi ujeli, ampak roj največkrat zapazimo šele, ko nas opozori nanj njegovo glasno šumenje ter je večina čebel z matico vred že v zraku. Ob taki priliki vzamem koš za ogrebanje, ga znotraj trdno nadrgam z babjo dušico (meliso). To je rastlina, ki na borni zemlji rada raste, je nizka in gosto obraščena z malimi okroglimi lističi in pri trenju razširja močen duh, ki je čebelam posebno prijeten. Zdaj počakam, da roj izbere prostor, kamor začne sedati. Takoj spravim koš prav na tisto mesto in ga pritrdim v vodoravni legi tako, da je odprtina proti tisti strani, odkoder čebele prihajajo. Pometem še s peresom več ali manj čebel v koš, kamor s šumenjem privabijo ves roj in ogrebanje se potem izvrši samo.

Mnogokrat pa čebele rojijo neopaženo in najdemo roj že zbran na drevesu, kakem grmu ali plotu. Ako je na ne predebili veji, ga otresemo v koš in položimo v bližini v senco na kozico z odprtino na stran, da se ne usujejo na tla. Ostale, okrog letajoče čebele se zbirajo k roju v koš, čebelar pa med tem pripravi panj, v katerega namerava roj vsaditi. Če se je usedel visoko, si pomagamo z lestvico, koš z rojem pa na dolgi vrvi polagoma spuščamo na zemljo. Pri rojih na nižjih drevesih kaj dobro služi lestvica, kakršno rabijo slikarji, trgovci itd.

Če se usede v kak grm, kjer s košem ne moremo do njega, moramo toliko vej porezati, da spravimo koš blizu ter pometemo čebele vanj. Če jih dobimo le nekoliko, se bodo ostale večinoma pridružile, zlasti če jih od nasprotne strani preganjamo z dimom.

Zgoraj opisan slamnat koš čebelarji pogosto napačno rabijo, ker ga na raglico (drog) obesijo z odprtino navzdol. Pri spravljanju roja z drevesa se pri najmanj-

šem stresljaju čebele usujejo iz koša in se usedejo zopet na prejšnje mesto ter nam provzročijo ponovno ogrebanje. Da to preprečim, zadržnem vrv okoli koša, tako da koš leži vodoravno t. j. z odprtino na stran. V tako pritrjenem košu ga lahko prenesemo ali pa na vrvi spustimo tudi z visokega drevesa brez nevarnosti, da bi se čebele iz njega usipale.

Ko so se v košu večinoma zbrale, ga položim na kozico vodoravno, z odprtino na stran, in sicer pod drevesom, na katerem se je bil usedel. Zdaj pa je prvo delo, da opremim panj za roj. Dobro ga osnažim, vanj pa denem najprej sat poln medu, nato pa nanje že izdelane prazne sate in satnice. Poznim rojem dam same izdelane sate. V prvih letih, ko še nisem imel zadostne zaloge satja, sem zgodnje roje vsajal na osnovane satnike, da sem tem več voska pridelal. Sat medu dam sploh vsakemu roju, da je varen pred lakoto. Če nimam medenih satov v zalogi, jih vzamem iz panjev, ki so z medom dobro založeni. Ako bi spravil roj v prazen panj, t. j. na prazne sate ali satnice ter bi nastalo kmalu po rojenju za več dni slabo vreme, bi tak roj stradal že takoj v prvi dobi obilnega dela in velikih potreb in bi bilo izdatno krmljenje neizogibno. Baš krmljenja se pa jaz pri svojem načinu čebelarjenja prav zelo branim; saj sem krmil čebele (v pravem pomenu!) samo dvakrat v življenju. To delo je sitno, zamudno in — drago. Moje krmljenje obstoji edino v tem, da dam v potrebi poln meden sat. Ako morajo čebele živeti od čebelarjevega žepa, se neha vsa poezija čebelarstva.

Med tem, ko pripravim in opremim panj za roj, se čebele v košu umirijo. Sedaj je čas, da ga usadim (stresem) v pripravljeni panj. S peresom (gosjim ali purjim) zmetem še ostale čebele v panj ter ga zaprem. Rojeve čebele, ki letajo okoli, se zbirajo pri žrelu, kjer jih tovarišice s šumom k sebi vabijo. Ne razumem pa, zakaj bi naj panj ostal čez noč (Virmašan)

odprt.* Tudi smatram za napačno, pustiti roj do večera pod drevesom in ga šele zve-

* Op. ured. Ako vsadimo roj na satnike velike mere, ki so opremljeni s satnicami, nastane v zaprtem panju kmalu po vsajenju tolika toplota, da se satnice močno vežijo, ali pa celo podirajo. Zato nas je izkušnja izučila, da je dobro močne roje vsajati šele zvečer in pustiti panj odprt, da je roj bolj na hladnem. Potem se satnice ne kvarijo.

čer spraviti na določeno mu mesto. Vsakdo se lahko prepriča, da že čez eno uro ali še prej, kadar se roj umiri začnejo čebele letati na pašo. Drugi dan pa izletavajo iz svojega panja na novem mestu, pa se ne vračajo vse, ampak one, ki so prejšnji dan pod drevesom izletavale, se tja vračajo in so za roj izgubljene.

Dravsko polje.

Elija Tominjec.

tukajšnjem čebelarstvu zelo malo ali pa nič ne pišejo, toliko bolj pa zanimala mnoge čebelarje ajdova paša na našem polju. Kako zelo jih zanimala, dokazuje krik, ki so ga zagnali, ko je bilo

letos zabranjeno dovažanje v pašo v nekatere kraje v okolici Ptuja. Članek »Roparice«, ki je bil objavljen v letošnji 8. številki »Sl. Č.«, mi je dal povod, da vsaj nekoliko osvetlim razmere ob ajdovi paši in tudi sicer.

Ko je bil omenjeni članek pisan, se g. pisec gotovo ni nadejal tako slabe paše, kot je bila v resnici, sicer bi bil pisal drugače, oziroma zamolčal tisto »večno taranje domačih čebelarjev«. Za letos namreč velja in kratkomalo bi bili upravičeni zabraniti vsak dovoz tujih čebel na naša pasišča.

V omenjenem članku naštetih primeri so nekoliko pretirani. Trditev, da nasprotujejo domači čebelarji tujim samo iz zavisti, tudi ni točna. Evo nekoliko primerov, ki so se pripetili letos!

1. Prišel je k meni invalid, ki stalno rabi med za zdravilo, ki ga mora kupovati. Zaslužka nima, ima pa zmisel za čebelarstvo. Dal sem mu nekaj navodil, kako naj prične čebelariti. Izrečno sem poudaril, naj prične z malim, preden se ne nauči pravilno čebelariti. Kupil si je najprej pet slamnatih košev. To je bilo letos julija meseca. Komaj smo posejali ajdo, že je neki

čebelar pripeljal 20 panjev in jih postavil v »pašo« k njegovemu sosеду. Posledica je bila, da so pripeljane čebele izropale najprej dva koša, in ko si je omenjeni začetik kupil še nekaj panjev, so izropale tudi te. Posledica tega je tožba, ki jo je oškodovanec vložil.

2. Preden smo vedeli, bo li ajda sploh cvela ali ne, in ko njive sploh niti še ozele niso, so se že pojavili kar čez noč številni vozovi in skladi čebel po vsem polju. To se je zgodilo kljub svarilom v časopisju in še posebej kljub odloku banke uprave.

3. Ko so nekoga izmed teh popotnikov opozorili na omenjeni odlok, se je izrazil: »Rajši, kot bi odpeljal svoje čebele pred 10. septembrom od tukaj, riskiram enega »jurja«. Da so morali domači čebelarji del svojih čebel zaradi slabe paše drugam odpeljati, menda ni bila kriva zavist.

4. Blizu tam ima neki velečebelar 100 panjev dobesedno v ajdi, t. j. sredi polja. Vas, kjer je tudi več čebelarjev z nad 100 panji, pa je zunaj pašnega polja. Gotovo je, da so domači s tem mnogo prikrajšani, a to še ni dovolj. Dne 12. septembra je postavil še en popotnik 60 panjev, med onih 100 na polju in med vasjo. Da so domači čebelarji zaradi take samovoljnosti tujih čebelarjev ogorčeni, menda ni kriva sama zavist.

Če trdijo tisti, ki prevažajo, da je paše dovolj za vse čebele, moram omeniti, da ta trditev malo šepa. Sicer se utegne zgoditi, da je v boljših letih več paše, nego je

morejo izrabiti domače čebele, a niso vsa leta enako izdatna glede bere, tega pa tuji čebelarji ne upoštevajo. Že v srednje dobrih, posebno pa še v slabih letih so domači čebelarji oškodovani posebno zaradi tega, ker domača paša tu ne zadostuje čebelam niti za potrebo. Zaradi tega so panji malo živalni, katere pripeljejo od drugod, pa močni in so torej v premoči proti domačim. Razmere za ropanje so torej ugodne.

Trditev, da so nasprotni tujim čebelarjem tisti, ki imajo malo zemlje ali pa celo nič, je pravilna. Poznam mnogo čebelarjev, ki imajo poleg čebel tudi večja posestva. Ti se za čebele malo zmenijo. Če kaj dobijo od njih, je dobro, če pa ne, pa tudi ne tarnajo, to pa zaradi tega, ker niso odvisni od slehernege, čeprav manjšega postran-

skega dohodka. Tudi nimajo časa za ukvarjanje s čebelami. Nasprotno se bo pa oni, ki nima zemlje ali pa je ima malo, potrudil na vse načine, da bo imel od čebel kaj dobička. Da bi pa bila zaradi nasprotstva teh čebelarjev oškodovana večina vasi, menda ne bo res. Bolj verjetno se mi zdi, da bo imela korist. Če se bo prevažanje čebel tako stopnjevalo kakor v zadnjih letih, bo sčasoma popolnoma uničeno domače čebelarstvo. Resnica pa je, da je za kmetijstvo več vreden en panj čebel, ki je vse leto na mestu, nego 10 panjev samo v ajdi. Če ne bi bilo domačih čebel, bi jih tudi nobeden izmed popotnikov ne pošiljal na Dravsko polje spomladi in poleti. Za »kuluk« so samo domače čebele. Zaradi tega pa nas gotovo ne zavidajo oni, ki prevažajo k nam v pašo.

Opazovalne postaje.

Julij Mayer — Dob pri Domžalah.

Mesečno poročilo za september 1932.

Zadnje naše upanje — ajda, je popolnoma odpovedala. Ponekod ni dala niti kapljice. Prav za prav je ni mogla dati, ker je sama zrasla komaj ped visoko. Pa tudi onim čebelarjem, ki so še ta mesec prepeljali čebele na pozno drugo ajdo, se niso izpolnile nače. Le malokateri panj je nabral še nekaj zimske zaloge. Iz večine plemenjaki niso nabrali niti polovice zimske zaloge. Grozovito bo kosila smrt med panji, če jim ni čebelar priskočil na pomoč s sladkorjem. Da imamo vsaj tega! Nešteto plemenjakov se bo moralo pretolči ob njem čez zimo.

Tudi naše čebelice je zajela kriza. Mesto da bi prezimovale ob polnih skledah medu, se bodo morale zadovoljevati s sladkorjem. Res kritičnim dnevom našega čebelarstva gremo naproti. Padali bodo panji, praznili se bodo čebelnjaki, kjer niso čebelarji združevali po dveh ali treh panjev v močen plemenjak z zadostno zalogo. Nam vsem vstaja eno upanje, da bodo plemenjaki prebrodili to kritično zimo in na pomlad vstali v srečnejši dobi novega leta.

Poziv vsem gg. poročevalcem. S prihodnjim mesečnim poročilom pošljite tudi letno glavno poročilo, da ga morem pravočasno sestaviti. Prosim!

Krajevna poročila.

Cezanjovci. Močno moramo število panjev znižati, da dobimo zadosti močne plemenjake. Panji so skoraj brez čebel; posebno mladi roji so vsi izgubljeni. V okolici je vse polno gladovnih rojev.

Muta. Čebele so ta mesec trumoma oblegale sadne stiskalnice, pri tem jih je bilo mnogo pokončanih.

Virmaše. Letos bo zima grozovito praznila čebelnjake pri čebelarjih, ki zazimljajo skoraj prazne panje. Mnogi, posebno kranjci namajo živeža niti do božiča.

Novo mesto. Ob ajdovi paši letos ni bilo slišati o ropanju, ker ni duh ajdovca razburjal čebel. Ako ne bomo previdni, bo ropanje ob krmljenju. Po 6 kg bo treba dokrmiti čebelam.

Št. Vid. Kar čebelarim, še ni bilo tako slabe letine, da ne bi dobil medu niti za domačo porabo. Letos je taka letina.

Rova. Čebelarji združujejo po več družin, da si vsaj nekaj panjev ohranijo za pomlad. Zopet se oglašajo »cuker« čebelarji in zavidno gledajo na zavedne člane, ki si lahko vsaj s sladkorjem pomagamo.

Nedeljica. Mesec september ni bil boljši od avgusta. Ako bomo rešili polovico panjev, bo dobro.

Mesečni pregled za september 1932.

Kraj	Višina nad morjem m	Panj je teže						Zračna toplina				Dni je bilo									
		pridobil v			izgubil v			v mesecu čistih dkg		največ pridobil	najvišja	najnižja	srednja mesečna	izletnih	deževnih	snežnih	oblačnih	pol jasnih	jasnih	vetrovnih	
		1.	2.	3.	1.	2.	3.	pri-	po-	dkg	dne	C°									
		mesečni tretjini dkg						dobil	rabil												
Vič pri Ljubljani	298	—	—	—	130	70	50	—	250	—	—	+28	+8	+19°0	24	7	—	6	2	22	15
St. Vid n. Ljubljano	314	—	—	—	175	105	10	—	290	—	—	+29	+6	+17°1	30	9	—	4	8	18	8
Tacen pod Šmarno goro	314	25	—	—	130	70	40	—	215	15	1	+30	+7	+19°2	27	6	—	9	5	16	9
Virmaše pri Škofji Loki	361	20	—	—	105	105	10	—	200	10	1	+28	+10	+19°4	26	6	—	7	13	10	21
Blejska Dobrava	577	—	—	—	45	50	35	—	130	—	—	+29	+8	+17°8	25	3	—	5	5	20	2
Dob	305	30	—	—	100	110	80	—	260	30	1	+32	+3	+18°0	26	8	—	8	8	14	9
Rova na Gorenjsk.	350	30	—	—	165	105	55	—	295	15	1	+28	+7	+18°5	29	5	—	2	8	20	8
Breg-Križe	483	80	—	—	200	120	50	—	290	70	1	+27	+10	+18°0	25	11	—	10	5	15	5
Cerknica	575	—	—	30	95	50	30	—	145	20	24	+27	+6	+17°3	30	9	—	3	10	17	22
Sv. Gregor pri Ortneku	736	—	—	—	38	22	20	—	80	—	—	+25	+10	+18°7	30	5	—	3	4	23	18
Krka	300	280	—	—	165	30	85	—	45	2	—	+28	+5	+17°7	22	5	—	7	6	17	10
Vavčja vas p. Semiču	280	80	—	—	65	90	—	75	—	—	—	+26	+10	+18°5	30	6	—	—	19	11	13
Novo mesto	180	545	—	—	50	95	20	380	—	300	6	+32	+5	+19°9	29	5	—	5	6	19	1
Leskovec p. Krškem	186	150	—	—	30	40	10	70	—	30	2	+28	+10	+21°9	30	7	—	4	16	10	7
Podava na Drav. polju	255	285	240	20	—	100	35	410	—	170	11	+30	+7	+19°5	30	6	—	2	23	5	—
Sp. Ložnica p. Žalcu	252	2)	—	—	—	—	—	—	—	—	—	+24	+5	+16°3	28	6	—	2	16	12	20
Radvanje p. Marib.	270	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Sv. Duh na Ostrem vrhu	536	20	—	—	35	70	30	—	115	10	2	+25	+8	+16°1	30	3	—	1	13	16	11
Predanovci	195	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Cezanjenci	182	400	20	—	120	30	270	—	100	5	—	+30	+5	+19°0	30	7	—	2	13	15	25
Muta	387	2)	—	—	—	—	—	—	—	—	—	+27	+7	+17°7	30	6	—	1	15	14	10
Bučka	307	295	25	—	10	120	75	115	—	60	6	+30	+12	+21°4	29	3	—	4	10	16	13
Nedeljica pri Turnišču	170	70	35	—	30	25	—	50	—	25	14	+33	+6	+19°5	27	3	—	3	8	19	7
Koprivnik pri Kočevju	628	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Studenci p. Marib.	30	—	10	—	5	10	25	—	—	10	8	+28	+4	+17°8	29	5	—	—	13	17	15

¹ Vsi panji razen radvanjskega so A.-Ž. sestava. ²) Tehnica v popravilu.

Tacen. Mrličev bo letos še nešteto. Naša sreča, da nam je društvo moglo preskrbeti denaturiran sladkor.

Podova. Panji so nabrali komaj polovico zimske zaloge. Število plemenjakov bomo morali znatno skrciti — medu pa nič. Po vsej okolici smo imeli mnogo ropanja, saj ni čuda,

ko so čebele še sedaj na paši. Nekdo je pripeljal 60 panjev dne 11. septembra, odpeljal pa že 18. Dva druga pa sta jih pripeljala celo 25. in 27. septembra! Te se še pasejo.

»Reševalni odsek« naše podružnice pridno deluje. Kjer le more, reši na smrt obsojene panje.

Društvene vesti.

Članarina. Na resen opomin glede članarine v oktobrski številki »Sl. Č.« se je odzvalo le nekaj čebelarjev. Še so, ki še niso plačali članarine in se kljub resnemu opominu ne zganajo. Ali bo res treba poseči po zadnjem sredstvu? Ali res nimamo tako zavednih čebelarjev, da bi se zavedali svoje dolžnosti in plačali članarino za list, ki ga prejema že vse leto?

Naj bo to zadnji opomin! Škoda je denarja, ki bi ga trošili za odvetniške opomine.

Sladkor. Čebelarjem sporočamo, da je vsa zaloga sladkorja za jesensko pitanje razprodana. Vsa nadaljnja naročila so torej odveč. Za nekoliko novih naročil se pa društvu ne izplača naročiti celega vagona sladkorja. Meseca februarja bo društvo naročilo zopet slad-

kor za pomladno pitanje, na kar člani že sedaj opozarjamo.

TEČAJ O KUHI VOSKA

priredi Čebelarstvo društvo za Slovenijo v društveni delavnici za satnice v Ljubljani na Gruberjevem nabrežju št. 14. Prijave je poslati uredništvu »Slov. Čebelarja« do 15. novembra t. l. Dan tečaja bomo sporočili prijavljencem pismeno.

Zapiski sej ožjega odbora osrednjega društva.

XXV. seja dne 16. septembra 1932.

Navzočni: gg. predsednik Verbič, Arko, Bukovec, Žnideršič, Dermelj.

Zapisnik zadnje seje z dne 7. septembra t. l. je bil odobren.

G. ravnatelj Arko je poročal glede nabave nove napisne table za Čebelarstvo.

Tajniku je bilo naročeno, naj preskrbi od banske uprave dopis, s katerim so bila srezka načelstva obveščena o prepovedi prevoza čebel na pašo, da bo društvo odredbo proučilo.

G. predsednik je poročal o prašilni postaji. Obvestil je odbor, da ima v varstvu šest matic Krakerjevega rodu in tri matice rodu »Arkra«. Poleg tega pa sta v Kamniški Bistrici še dve družini. Ker je nabava potrebščin za prašilno postajo veljala društvu približno 3500 Din, prosi g. predsednik, da bi odbor določil ceno za posamezne matice. Ker se bodo oddale matice članom spomladi, se bo cena tem maticam določila takrat.

Dne 14. septembra sta revidirala oba preglednika računov polletne račune Društvene Čebelarne in našla vse v najlpšem redu.

Odbor je slugi Mihui od 1. septembra t. l. dalje zvišal mesečno plačo od dosedanjih 800 Din na 900 Din.

Določeno je bilo, da bodo odslej odborovne seje vsak četrtek ob 18. uri.

XXVI. seja dne 22. septembra 1932.

Navzočni: gg. predsednik Verbič, Arko, Bukovec, Žnideršič, Dermelj.

Zapisnik seje z dne 16. septembra t. l. je bil odobren.

Dodatno k zapisniku seje z dne 16. septembra je podal g. ravnatelj Arko še poročilo, da bo Društvena Čebelarna morala prispevati k stroškom za ojačenje glavnih hišnih vrat hiše v Pražakovi ulici št. 13, če bi jih bilo treba popravljati.

Odbor je končno določil ceno brošuri o medu, ki se bo oddajala podružnicam po 1.25 Din, posameznim osebam pa po 1.50 Din.

O potujoči razstavi je poročal g. predsednik, ki je pregledal ves načrt razstave. Ugotovilo se je, da se nahajajo v vozu za čebelarstvo predmeti, ki niso povsem primerni za tako razstavo. Po prihodu razstavnega vlaka v Ljubljano bo naše društvo čebelarski vagon popolnoma preuredilo. Za ta namen pa bo društvo potrebovalo razne slike čebeljakov, panje, sestavne dele panja, orodje, medeče rastline, vzorce medu, voska itd.

Odbor je nato razpravljao o tako imenovanem Žnideršičevem delovnem programu, ki obsega več točk. Prva točka so opazovalnice. Po mnenju gosp. Žnideršiča naj bi se opazovalne postaje popolnoma preuredile. Stare postaje naj bi se ukinile in na novih krajih ustanovile nove postaje. G. odborniki so bili različnega mnenja. Končno je odbor sklenil, da naroči glavnemu poročevalcu g. Majerju, naj preišče vse opazovalne postojanke in določi, kje bi se postaje na novo ustanovile.

Odbor je sklenil, da bo apis klub v zimskih mesecih sklical prvo sejo, kjer naj bi se določile smernice za nadaljnje delo.

† Stjepan Fidler.

Dana 30. septembra o. god. preminuo je u Osijeku u 59. godini života Stjepan Fidler, potpredsjednik pčelarskog društva. Pokojnik je bio dušom i tijelom pčelar. Pčelariti je počeo pred kojih 15 godina i podigao si krasan paviljon sa 32 košnice Gerstungovke. Na poticaj osječčkog pčelarskog društva počeo je tada ručnom prešom izradivati umjetno saće. Kada se posao sve više širio, morao je nabaviti veliki valjak za umjetno saće i posebne kotlove za topljenje voska, a prije dvije godine uveo je električni pogon valjka. Sada je mogao dnevno izraditi oko 120 kg prvoklasnog umjetnog saća, koje naišlo na opće priznanje među pčelarima, a na svim pčelarskim izložbama i kongresima Jugoslavije, a u dva navrata i u inozemstvu dobio je prve nagrade i odlikovanja. Tako je pokojni Fidler potpuno opravdao i proveo ono nastojanje, da sami pčelari proizvode pčelarske potrepštine, a njegova radiona, koju je vlastitim marom od najskromnijeg početka podigao na sadanju visinu, najbolji je dokaz za mogućnost uspjeha toga nastojanja.

Nije bilo pčelarske skupštine ili kongresa, na kojima ne bi Fidler sudjelovao, a svuda je kao odličan pčelar bio rado viđen in poštovan. Ovo ga proljeća preuzeo je i poslovodstvo robnog odjela Hr-

vatsko-slavonskog pčelarskog društva u Osijeku i sve poslove vršio na najveće zadovoljstvo. Iz razgranjeni posao dospio je, da mnogo truda posveti i pčelarskom društvu, pa je kao mnogogodišnji odbornik i potpredsjednik svuda unapređivao njegove interese. Na pčelarskim tečajevima sudjelovao je kao praktični predavač, a osim toga bio je njegov dom i pčelinjak kroz cijelu godinu stječište mnogih, a naročito vanjskih pčelara, za koje je uvijek imao prijateljsku riječ savjeta i pouke. Njegova prerana smrt velik je gubitak za pčelarsko društvo, koje je svojim nesebičnim radom u velike zadužio. Njegov proizvod umjetnog saća nastaviće u punom opsegu njegova zauzeta supruga i sin.

Na sprovodu se vidjelo, koliku je ljubav i poštovanje uživao ne samo među pčelarima, nego i među svojim sugrađanima. Odar mu je bio ukrašen mnogobrojnim vijencima, a građanstvo i pčelari iz mjesta i bliže okolice došli su u velikom broju, da do vječnog počivališta isprate toga dobroga čovjeka. Nad otvorenim grobom oprostio se u ime obitelji i pčelarskog društva tajnik i urednik g. Stjepan Ilačić, koji je naročito istakao pokojnikove građanske in pčelarske vrline. Počivao u miru!

Vesti iz podružnic.

Ljubljanska podružnica ima prihodnjo odborovo sejo v torek 8. novembra ob 8 zvečer v običajnem prostoru.

Čebelarstvo v Šmarješki podružnici. Ker g. urednik prosi građiva, sem se odločil, da bolj preprosto opišem, kako tukaj pri nas v Šmarješki okolici čebelarimo. Dokazati hočem s tem člankom, da se še nismo dosti naspali, ker imamo še malo članov.

Naša podružnica ima iz treh župnij člane. V podružnici je včlanjenih celih 10 čebelarjev, ki pa so raztreseni po okolici. Eden je iz Št. Jerneja, eden iz Št. Petra, ostali pa iz Šmarješke župnije. Čebelarjev je veliko, pa ne vemo za njih število. Ne dajo si dopovedati, da bi se dali zapisati za člane. Je pa še mnogo čebelarjev, posebno starih, ki so tako starokopitni, da se za nobeno ceno ne dajo organizirati. Ti še vsi čebelarijo samo v kranjcih.

Samo pet čebelarjev je, ki so začeli čebelariti v A. Z. panjih. Splošno so sodili, da tako velik panj ni za naše kraje. Zdaj so se začeli tega panja bolj oprijemati. Samo ne gre jim, ker ne vedo, kako bi čebelarili. Pa kljub temu se ne dajo organizirati, da bi se kaj naučili. Našim čebelarjem je treba pouka in prakse.

Podružnica obstoji šele malo časa. Ko smo začeli lani premišljevat, da bi ustanovili čebelarško podružnico v Šmarjeti, nismo tega mogli izvesti. Bila je hudo strma pot, pa nismo mogli speljati. A letos smo že bolje speljali in mislim, da bo šlo, ker pravijo mnogi, da bodo še pristopili kot člani. Samo, da vidijo, kako bo kaj uspevalo, pravijo. Bomo videli čez eno leto, kako bo.

Pa se bomo še trudili, kolikor bo moč, da pridobimo čimveč članov, samo da bi se vse naše želje izpolnile.

Pašne razmere bi bile tukaj še prav ugodne, ako ne bi bila nagajala posebno sredi poletja suša, zlasti tisti čas, ko bi rad kmetovalec sejal ajdo. Potem se pa bojimo slane, ker začne bolj kasno cvesti. Leta 1929 je bilo prav dobro po tisti hudi zimi. Prav težko pričakujemo take bere. Leska se razcvete navadno v začetku marca meseca. Ta da čebelar nagon za zaleganje. Za lesko pride paša na zvončkih, vrbi, jelšah, drenu in na soldatkih. Potem, če je lepo vreme, že pokaže kmalu svoj cvet češnja, katere je tu posebno mnogo. Ob bujnem cvetju se vidi oddaleč, kakor bi bili hribi pokriti z belim prtom. Za njo imajo čebele pašo na slivah, borovnicah, hruškah in jablanah. Sadnega drevja je tu prav obilo nasajenega. Ako je vreme ugodno, nanesejo od njega precej medu.

Pašo imamo tudi na travniških cveticah. Ako je takrat vreme ugodno, smemo pričakovati nekaj prebitka. Skoraj nato začneta cvesti akacija in divjij kostanj. Teга cvetja je tukaj jako veliko. Smreka med malokdaj. V vseh šestih letih, odkar čebelarim, so čebele na njej brale samo enkrat. Okrog sredi junija se razcvetita lipa in domači kostanj. Kljub temu, da so kostanja pred leti jako veliko posekali, da so dobili kaj denarja, se je še obrastel in posamezni že začenjajo cvesti. Nadejamo se boljše bere na kostanju kot do sedaj. Jelke pri nas ni. Hrast tu nič ne med, pač pa berejo čebele tudi na gabru in na bršljanu. Včasih berejo tudi mano. Leta 1930 je padala 16 dni.

Končno se pa še razcvete ajda, katere tudi precej posejajo. Okoli malega šmarna začnejo tod čebele v kranjcih žveplati in mrcvariti, da je jo. Pride medar ter pokupi vso to brozgo, ki je polna mrtvih čebel. Pa se pobahajo: mi smo pravi čebe-

larji! Nekateri so že začeli žveplati 14 dni poprej, nego je čas.

Za naše sestanke in predavanja jim pa ni dosti mar, ker sami dosti vedo. Tajnik.

Dolnja Lendava. Ko čitam poročila in dopise raznih podružnic in posameznih čebelarjev, ki so letos vsa vprek zgolj jadikovanje, naj potožimo še mi.

Prvo in glavno, kar je našo podružnico najbolj zadelo, je izguba našega ustanovitelja in prvega predsednika g. Leskovca. S svojo agilnostjo in čebelarško sposobnostjo je združil v lendavski čebelarški podružnici večino naprednih čebelarjev iz vsega sreza. Gospodarsko je naša podružnica bolj urejena kot marsikatera starejša. Pri podružnici si morejo nabaviti vsi napredni čebelarji vse potrebščine za čebelarjenje in jim ni treba ničesar od daleč naročati. V poslednjem času se je ves inventar povečal še s stiskalnico za vosek. Čebelarjem iz Medmurja, ki so organizirani v naši podružnici, je dala podružnica posebno garnituro za točenje medu.

Vse to kaže, da je imela podružnica najboljšega predsednika. Lendavski čebelarji smo prav iskreno hvaležni gosp. Leskovcu za njegovo požrtvovalno delo in mu želimo, da bi se na svojem novem mestu v Moškanjcih kar najbolje počutil, Moškanjcem pa čestitam ob pridobitvi tega vzornega čebelarja.

Dru-go pa, kar nas boli in kar bo vzelo pogum za čebelarjenje marsikateremu, je pač letošnja neugodna letina. Spomladi rojev nismo imeli mnogo, pač pa jih je bilo obilo meseca avgusta. Da panjem tako slaba prede, marsikdo niti ne misli. Ostale so le najmočnejše družine, katere pa bo treba seveda izdatno krmiti s sladkorjem. Teга si je naša podružnica naročila lepo množino. Število panjev je že sedaj padlo na polovico.

V enem oziru pa bo letošnja slaba letina morda tudi nekaj dobrega storila ne le organiziranim čebelarjem, temveč tudi takim, ki za organizacijo nimajo nikakega smisla. Nasprotno! Večkrat dokazujejo, da znajo vsaj ob ugodnih letinah sami dobro čebelariti in jim ni treba nasvetov »Slovenskega Čebelarja« in tudi ne podružničnih predavanj. Tudi taki čebelarji so se sedaj oglasili v našem skladišču in hočejo kupiti sladkor po 8 Din. Tem smo morali povedati, da dobijo sladkor v trgovini, in sicer po 15 Din. Naj vam bo torej letošnja letina šola, ki vas do občnega zbora privede v našo podružnico kot organizirane člane!

Podružnica v Donji Lendavi bo imela občni zbor dne 11. decembra ob desetih v spodnjem razredu narodne šole. Udeležite se ga vsi organizirani čebelarji in pripeljte s seboj tudi take, ki še niso organizirani. Občni zbor se bo vršil ob vsakem vremenu in ob vsaki udeležbi članstva. Tajnik.

Podružnica v Rogatcu. V nedeljo 9. oktobra je bil čebelarški tečaj za rogaški okraj. Ob pol 10 dopoldne je bil sestanek pri šolskem čebelnjaku v Rogatcu, ob 2 popoldne pa pri šolskem čebelnjaku v Gaberju. Zbranim čebelarjem iz Rogatca, Donačke gore, Sv. Florijana, Stoperc in Žetal je predaval predsednik »Zveze čebelarških podružnic« g. župnik Peternel o zazimovanju in pitanju čebel, kar je posebno letos potrebno. Podružnični predsednik Tone Stefanciosa pa je opozoril na kontrolo medu in razne potrebščine, ki se dobijo pri »Društveni Čebelarni« ter se g. predavatelju iskreno zahvalil.

Drobiž.

Čudna ocena. Beograjski »Pčelar« je priobčil v letošnji 10. številki dopis učitelja Miladina Rogiča iz Glogovca v Mačvi (Srbija). Glasi se: »Nedavno sta me posetila dva čebelarja iz Slovenije. Prišla sta, da se seznanita s tukajšnjimi čebelarji ter z njih čebelarskim delom. Ogladala sta si več čebelnjakov v okolici, pa sta obiskala tudi mene, da vidita tudi moj čebelnjak, ki jima je jako ugajal. Med razgovorom sta izjavila, da sta se prepričala, da so v teh krajih vsi naravni pogoji za uspešno čebelarjenje in da so neprimerno boljši nego v Sloveniji. Donosnost čebelarstva v tukajšnjem kraju ju je zadivila, baš tako pa naše čebelarjenje. Jaz sem jima pri čebelnjaku nazorno pokazal vse, kako mi delamo s čebelami in v našem panju. Vse jima je tako ugajalo, da sta mi izjavila, da smatrata na podlagi tega, kar sta tukaj videla, sebe in svoje tovariše doma za pomočnike, nas pa za prave čebelarske mojstre. Izjavila sta, da sta se odločila, da kupita tukaj kos zemlje in ustanovita čebelarstvo z več stotinami panjev po našem vzorcu.«

Žal, da v dopisu ni navedenih imen teh dveh slovenskih čebelarskih pomočnikov, da bi se lahko z njima nekoliko pomenili. Nikakor namreč ni prav, če kdo svoje čebelarske tovariše v tujini tako omalovažuje, da jih vse vprek maši v pomočniško vrečo. Pri vseh narodih je med čebelarji dosti začetnikov (»vajencev«), dosti izkušenih čebelarjev (»pomočnikov«) in včasih tudi kak mojster. Mislimo, da je tako ne le pri nas, marveč povsod drugod. G. Rogič naj bo le preverjen, da so tudi pri nas prav izvrstni čebelarji. Zato naj o besedah omenjenih čebelarjev gotovo ne sodi preresno.

G. Rogiču nič ne zamerimo. Zapisal je pač, kar sta slovenska čebelarja pri njem kvasila. Od g. urednika »Pčelara« pa nisem pričakoval, da bo čenče objavljaj. A. B.

Jalova mlada matiča je prav redek pojav, namreč resnično jalova, ki nese popolnoma gluha jajčeca, iz katerih se ne izvale niti čebele niti troti. Letos sem tako matičo dva meseca opazoval. Na oči je bila lepa, velika in živahna. Zalegala je na dveh satih v kolo-barjih v premeru po 10 cm. V vsaki celici je bilo štiri, pet ali pa celo šest jajčec, kar vkrizem. Nikdar pa nisem našel niti ene žerke (črvička). Pobral sem jajčeca iz več celic, pa so bile kmalu zopet zaležene.

Senzacija vseh senzacij je bilo na letošnjem mednarodnem kongresu čebelarjev v Parizu

poročilo španskega zastopnika o izumu čebelarja Rovire v Valenciji na Španskem. Po večletnih poskusih se mu je posrečilo, da je izumil nov način točenja medu, ki pa je mogoč le pri panjih ameriškega sestava, ki se odpirajo odzgoraj. Satniki v medišču so tako široki (35 mm), da se dotikajo. Na vsakem satniku so vzdolž satnice ozke reže, skozi katero poriva čebelar ostra tanka rezila, ki so tako široka, da segajo prav do tal satnikov. Z enim samim rezom ločimo z medom napolnjene celice od satnic tik pri satnicah. Za vsak sat sta potrebna seveda dva noža. Čim smo celice izpodrezali, so brez dna in med se začne sam od sebe cediti iz njih ter se iztekati v posebna koritca pod satniki, odtod pa po glavnem odvodnem žlebu skozi pipo v podstavljeno posodo. Nobenega odkrivanja satov, nobenega točenja: noži zahreščijo, potegneš jih iz rež, zapreš pokrov, odpreš pipo zadaj na panju in med, resničen med se začne valiti v gostih curkih iz panja.

Pa nikar ne mislite na kako šalo! Stvar je povsem resna. Izumitelju so že ponudili za patent 500.000 peset (2.000.000 Din). Kaj bodo rekle čebele o tem izumu, še ne vemo. Ne smemo prezreti, da med tudi ne bo rad tekkel iz izpodrezanih celic, čeprav so nagnjene navzdol. Na enem koncu bodo še vedno (s pokrovc) zaprte. Kako bo z našim gostim medom in z odrezanimi čebelnimi glavami? Kaj bo s satjem?

Nekateri udeleženci kongresa so bili zaradi tega izuma zelo navdušeni. Pravijo, da je največja tehnična novost sedanjosti. Nekateri so pa vest sprejeli precej hladnokrvno, dasi ne brez zanimanja.

Za nas slovenske čebelarje je izum brez pomena, dokler bomo čebelarili v A. Z. panjih, ki so zgoraj nedostopni. Kdor bo hotel nov način jemanja medu uporabljati, bo moral imeti ameriške panje.

Ostanimo mirni in čakajmo, kako se bo stvar obnesla. Morda pa le ne pojde tako gladko, kakor izumitelj domneva.

Zadelavina in propolis je za marsikoga ena in ista snov, dejansko sta pa različnega izvora in ju čebele tudi različno uporabljajo. Zadelavino nabirajo po drevju in jo prinašajo v panj na zadnjih nožicah kakor obnožino. Uporabljajo jo zgolj za zadelovanje razpok in likanje hrapavega lesa. Propolis je pa neka smola, ki je v obnožini in ki jo čebele pri prebavljanju obnožine kot neprebavljeno snov izločujejo. Z njo prevlačujejo robove mladega in starega satja, da ga ojačijo, pa tudi »srajč-

ke«, ki jih puste mlade čebele v celici, ko jo zapuste. Propolis je krhka kakor steklo in varuje satje vlage. (»Bienen-Vater«.)

Koliko sladkorne raztopine pobere panj v eni noči? To je kaj različno. Nekateri panji planejo po klaji strastno in tekočino tako rekoč kar sproti požirajo, zlasti če je vreme milo. Nekateri jo uživajo prav počasi; so pa tudi taki, ki se zanjo niti ne zmenijo, zlasti ob hladnem vremenu. Dober panj z lahkoto použije v eni noči 4—6 litrov raztopine, pa tudi več. Čim dalj pokladamo, tem počasneje se praznijo steklenice. Velikega snedenca se je pri meni pokazal panj, ki je pogoltnil od 5 popoldne do 9 dopoldne drugega dne 8½ l. Da bi mu teknilo!

Panje, ki nočejo zajemati, podražimo nekoliko z medom, bodisi da ga denemo v pitalnik, ali pa pomazemo z njim satnike za mrežo. Zaradi močnega vonja medu, začnejo čebele kmalu plesati in planejo po sladkorni raztopini. To se mi je obneslo, ko je bilo zunaj panjev samo 6 °C in so se čebele že nekoliko stisnile v gručo.

Ukinitve mesta potovalnega učitelja za čebelarstvo pri banski upravi je bila nedavno izvršena. To pomeni veliko izgubo za naše mlado čebelarstvo, ki je baš sedaj v dobi živahnega razvoja najbolj potrebna smotrenega in trajnega pouka. Mesto čebelarskega potovalnega učitelja smo vedno smatrali za posebno pridobitev, zato smo se trdno nadejali, da bo tozadevna proračunska postavka ostala trajno v proračunu banovine. Brez potovalnega učitelja ne moremo ostati. Naše društvo nima dovolj predavateljev za številna predavanja, ki jih žele podružnice. Tudi sredstev nima, da bi moglo plačevati stroške za vsa predavanja.

Upajmo, da banska uprava ni poslovanja čebelarskega potovalnega učitelja pokopala za vselej in da bo zadevo čimprej rešila v zadovoljstvo vseh slovenskih čebelarjev. 6000 nas je, ki čakamo ugodne rešitve.

Znamenje časa. Neki čebelar je lani postavil v Črno vas pri Ljubljani čebele v pašo na otavi. Kar pomnimo, še ni otava tako dobro medila kakor lani. Omenjeni čebelar je natočil povprečno po 5 kg na panj. Ker je imel približno 90 panjev, je zašumelo po vasi, ko je nakladal medeno posodo. Nastale so govornice, da je natočil 900 kg, 1000, 1500 kg itd., kajti fantazija ne pozna meje pri številkah, zlasti čebelarska fantazija. Pa je šel glas po deželi... Črna vas, ki nikdar ni uživala dobrega slovesa glede paše, je mahoma postala

točka, ki jo je treba s čebelami naskočiti in osvojiti. Letos je bilo tam že na kupe panjev in — kislih obrazov, kajti otava ni dala kaplje medu od sebe, dasi jo je solnce neusmiljeno žgalo. Čemu so čebelarji vozili v Črno vas medeno posodo in točila, je res težko uganiti. Črnih vasi je pri nas mnogo in jih bo še več. Drug drugega bomo snedli!

Prijetno presenečenje. Čebelar Al. Lotrič v Dražgošah ima visoko na Jelovici čebelnjak, v katerem spravlja roje, ki jih naredi doma. Njegov sin je letos opazil, da so prazni kranjič čebele precej obletavale. Čez tri dni je opazil, da iz panja prav živahno izletavajo. Pogledal je vanj in našel v njem lep roj, ki se je pritepel sam Bog vedi odkod. Žrelo je bilo poprej z listjem trdno zamašeno in so ga čebele gotovo zjedle, da so si napravile vhod.

Cene inozemskega medu v Nemčiji padajo leto za letom. Metrski stot je veljal l. 1931 (brez carine) 62 Mk (1 Mk = 14 Din), januarja 1932 pa samo 47.75 Mk, junija pa 43 Mk. Kljub zvišani uvozni carini se je uvoz znatno povečal. Jako se uveljavlja Rusija, ki je dobavila v prvi letošnji polovici 2628 metrskih stotov.

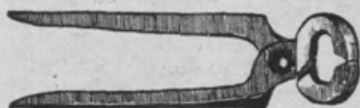
Za kratek čas.

Redek gost pri čebelah. Gospod K. je imel pred tremi leti čebele visoko v kočevskih hribih nekje na samoti. Okoli čebelnjaka so sami gozdi. Ko je logar nekega jutra pogledal skozi okno, je opazil, da živina, ki se je pasla po jasad, vsa vznemirjena dirja iz gozda proti domu. Kmalu nato se je prikazal iz gozda velik medved, ki jo je počasi ubiral proti čebelnjaku. Tam se je nekoliko pomudil, ovohaval razne predmete in jo nato počasi ubral proti gozdu ter se izgubil v gošči.

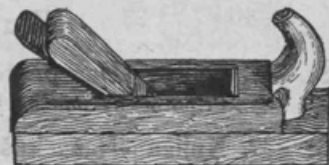
Domači so bili precej v strahu, najbolj zaradi živine, pa se medved zanjo še zmenil ni. Saj je prav mirna divjačina, ki se človeku rad ogne. Le redko se čuje, da se je koga lotil sam od sebe. Triletni sinček mojega soseda — zelo navihana ljubljanska srajčka — mi je nedavno z vso resnostjo pripovedoval celo o medvedu, ki je bržkone hodil v črno šolo na Vrhniki, kako za izobraženega se je izkazal, ko sta ga z očetom srečala v gozdu. Miha se je zelo ustrašil kosmatinca, ki se je ustavil, ga prijazno potrepljal s šapo po roki in mu dejal z globokim basom: »Dober dan, Miha!... Kako se kaj imaš?... Nič se me ne boj, saj te imam rad!...« Zares od sile prijazen medved!

Št. 203. Klešče, navadne, srednje velikosti.

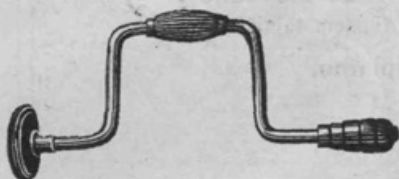

Št. 204. Skobelj, dvojnati, najboljše kakovosti.

Št. 205. Vrtalo (vinta):

- a) vrtalo brez svedra;
- b) sveder za vrtalo 2 in 3 mm;
- c) sveder za vrtalo 4 in 5 mm;
- d) sveder za vrtalo 6 do 8 mm.

Št. 206. Sveder:

- a) 2 in 3 mm;
- b) 4 in 5 mm;
- c) 6 in 7 mm;
- d) 8 mm.

Št. 207. Privijač:

- a) navaden, manjši;
- b) boljši, večji.

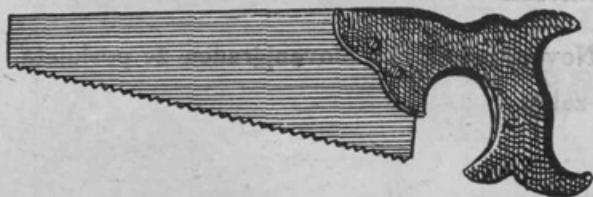

Št. 208. Dleto:

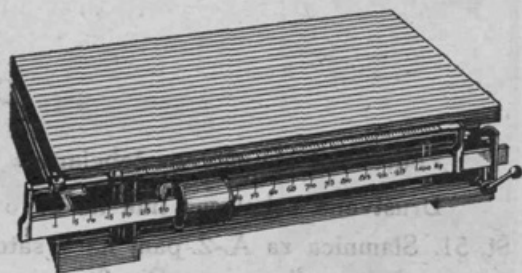
- a) 8 mm široko;
- b) 12 mm široko;
- c) 15 mm široko;
- d) 20 mm široko.

Št. 209. Klešče, ploščnate.

Št. 210. Žaga (lisičnica).

Št. 211. Tehtnica za opazovalni panj, najnovejšega švicarskega sistema.

Št. 212. Vodna vaga.

Št. 213.

Čebelarški znak, fino pozlačena čebelica.

Št. 214. Pila, trioglata, za brušenje žage:

- a) brez ročaja; b) z ročajem.

Št. 215. Rašpa za les.

Skupina K. Čebelarska književnost.

- Št. 231. **Knjiga »Naš panj«, Anton Žnideršič.**
Priporočena poučna knjiga v slovenskem jeziku za čebelarjenje v A. Ž. panju.
- Št. 232. **Knjiga »Naša košnica«, Anton Žnideršič.**
Najnovejša poučna knjiga v srbohrvatskem jeziku za čebelarjenje v A. Ž. panju.
- Št. 233. **»Slovenski Čebelar«, glasilo »Čebelarskega društva za Slovenijo«.**
Stari popolni in nepopolni letniki naj se naročajo pri društvenem tajništvu.
- Št. 234. **Izvirne platnice za »Slovenskega Čebelarja«, polplatno.**

Podružnice.

»Društvena čebelarna« ima v nižje navedenih krajih podružnice, ki imajo v zalogi čebelarske potrebščine, i. s.:

v **Celju** (pri »Zvezi čebelarskih podružnic za mariborsko okrožje«) v skladišču podružnice Kmetijske družbe v Kolenčevi ulici;

v **Dolnji Lendavi** (pri ondotni čebelarski podružnici) v trgovini Marice Severjeve in v **Mariboru** (pri ondotni čebelarski podružnici) v skladišču podružnice Kmetijske družbe na Meljski cesti št. 12.

Podružnice »Društvene čebelarne« bomo po potrebi ustanovili tudi v drugih večjih krajih Dravske banovine. V najkrajšem času bosta ustanovljeni podružnici v **Novem mestu** in v **Slovenjgradcu**.

Dodatek.

Podružnici »Društvene čebelarne« v **Novem mestu** in v **Slovenjgradcu** že poslujeta.

Društvena čebelarna ima na novo v zalogi:

- Št. 51. Slamnica za A.-Ž. panj na 9 satov,
a) za zadi po . . . Din 9'—
b) za medišče po . Din 8'—
- Št. 52. Slamnica za A.-Ž. panj na 10 satov,
a) za zadi po . . . Din 10'—
b) za medišče po Din 8'50
- Št. 53. Preparirana lepenka za na panjevo dno; izvrstno uporabna tudi kot strešna lepenka,
a) 1 m² po Din 12'—
b) za 1 A.-Ž. panj po Din 3'—